

Arrest

nr. 210 257 van 27 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 26 respectievelijk 27 maart 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 augustus 2012 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt echter ingetrokken.

Op 25 maart 2013 wordt opnieuw een beslissing genomen waarbij voormelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, ter kennis gebracht op 24 juni 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*A., L. (R.R.: ...)
nationaliteit: Armenië
geboren te Jerevan op (...)1972*

*K., A. ((R.R.: ...)
nationaliteit: Armenië
geboren te Jerevan op (...)1990*

*K., A. (R.N. ...)
nationaliteit: Armenië
geboren op (...) 1962*

adres: (...) ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Betreffende de medische elementen ingeroepen in een aanvraag 9ter door A., L. (R.R.: ...):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvullingen (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N.t. Verenigd Koninkrijk, §42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, noch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting

die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D.t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Betreffende de medische elementen ingeroepen in een aanvraag 9ter door K., Aspet (R.R.: ...):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medische advies van de arts-adviseur d.d. 25/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisten geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvullingen (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Op het standaard medisch getuigschrift dd. 19/12/2011 wordt verwezen naar een bijlage dd. 30/09/2010 – 30/03/2011 – 26/09/2011. Deze bijlage kan echter niet mee in overweging worden genomen overeenkomstig art 9ter §1, 4° lid, aangezien deze bijlage ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 1011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N.t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel

doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immer geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D.t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decesion, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decesion, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgelegd onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Betreffende de medische elementen ingeroepen in een aanvraag 9ter door K. Aram (R.R....)

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medische advies van de arts-adviseur d.d. 26/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisten geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Betrokkene legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 1011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N.t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immer geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D.t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decesion, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decesion, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgelegd onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 26 maart 2013 wordt ten aanzien van mevrouw L. A. de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 24 juni 2014.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van C. H. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., L. geboren te Jerevan op (...)1972, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven".

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestnr.: 50 921)".

Op 27 maart 2013 wordt ten aanzien van de heer Aram K., geboren op (...) 1962, de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 24 juni 2014.

Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van C. H. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., A. geboren te Jerevan op (...)1962, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven".

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd op 09/11/2010 de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestnr.: 50920)"

Op 27 maart 2013 wordt ten aanzien van de heer Aspet K., geboren op (...)1990, eveneens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 24 juni 2014. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van C. Ha. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., A. geboren te Jerevan op (...)1990, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens. artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde- termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd op 09/11/2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestnr.: 50 922)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel, gericht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van "artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen", van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting "zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering zetten zij het volgende uiteen:

"III De Middelen

ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 26.01.2012 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Bovendien menen verzoekers dat DVZ de beginselen van behoorlijk bestuur grondig heeft geschonden. Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wensen het volgende te benadrukken: 1) Aangaande de beslissing Verzoekers dienden een aanvraag tot regularisatie in op basis van medische redenen, en dit samen met K. A., de jongste dochter. Toch mochten K. A. (O.V.6.394.691), geen beslissing ontvangen. Dit is onbegrijpelijk! Is haar aanvraag nog lopende? De eerdere beslissingen dienden reeds ingetrokken te worden, omwille van de flagrante onzorgvuldigheid waarmee verwerende partij het dossier behandeld heeft. Ook deze beslissing

getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en de overduidelijke wil van DVZ om een negatieve beslissing te nemen, zonder het dossier van verzoekers grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken. Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden. 2) Aangaande de aanvullingen Dat het voor verzoekers totaal onbegrijpelijk is, waarom zij geen rekening hebben gehouden met de aanvullingen die verzoekers voegden. DVZ motiveert deze beslissing, onder andere door te verwijzen naar arrest 214.351 Rvs dd. 30.06.2011. De aanvraag op basis van art 9ter moet volgende elementen bevatten, teneinde ontvankelijk verklaard te worden: - Aanvraag ingediend per aangetekend schrijven - Een bewijs van identiteit - Standaard medisch getuigschrift - Adres van de effectieve verblijfplaats in België - Nieuwe elementen - Geen strafbare handelingen gepleegd Dat de aanvraag van verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoet, en verzoekers bijgevolg niet begrijpen waarom er geen rekening werd gehouden met hun aanvullende medische attesten. Dat dit niet alleen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, maar eveneens van het redelijkheidsbeginsel! Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1 Dat DVZ, totaal onterecht, geen rekening heeft gehouden met de aanvullende medische attesten van verzoekers! Bovendien verwijzen zij hier, totaal onterecht, naar een arrest van de Raad van State. Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt hierdoor geschonden. 1 L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." 2 DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en indien zij van mening zijn dat zij geen rekening dienden te houden met de aanvullende medische attesten, dienden zij dit correct te motiveren! Dat de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoekers! Verzoekers voegden bij hun aanvraag verschillende attesten, waaruit de ernst van de aandoeningen van verzoekers duidelijk blijkt. Uit de medische stukken blijkt duidelijk de medische toestand van verzoekers. Dat het voor verzoekers onbegrijpelijk is, waarom hier geen rekening mee werd gehouden in de beslissing. Dat dit dan ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel! A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." 3 In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij de medische attesten met de nodige zorg en aandacht had nagelezen. Verzoekers voegden de extra medische attesten om een zo volledig en accuraat mogelijk beeld te geven over de aandoeningen en ziektes! Verwerende partij weigert echter deze in overweging te nemen en te onderzoeken! Dat dit onaanvaardbaar is! Verzoekers dienden een standaard medisch attest toe te voegen, conform het model vereist door art 9ter §1 van de wet van 15.12.1980. Dat zij dit ook gedaan hebben. In hun aanvraag staan de extra medische attesten echter duidelijk vermeld. Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij drogreden aanhaalt om geen rekening te moeten houden met deze medische attesten. De beslissing van DVZ om te weigeren de bijlages te beoordelen wijst op een onzorgvuldig onderzoek van het dossier en het gebrek aan de intentie om een zo correct mogelijke beoordeling te maken. 2 Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnelsen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, pl02 3 Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnelsen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, pl02 Dit maakt dan ook een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel! Daar waar het uitblijven van actuele informatie door middel van aanvullingen wel aangewend wordt als reden om een aanvraag onontvankelijk te verklaren, weigert men rekening te houden met bijlages als dit niet goed uitkomt voor de bevoegde diensten en dit DVZ ertoe zou nopen om een grondig onderzoek of behandeling van het dossier uit te voeren en de gevolgen op onmenselijke en vernederende behandeling te onderzoeken. Bovendien lijkt het wel of DVZ enkel en uitdrukkelijk redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te kunnen verklaren! Het feit dat DVZ weigert de bijlages te onderzoeken, is niet alleen spijkers op laag water zoeken, maar is een flagrante fout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De beslissingen, die keer op keer door uw Raad terecht vernietigd worden, zijn hemeltergend en schenden meer dan de ratio legis van art 9ter! Hoe vaak gaat men uw Raad nog tot tussenkomst dwingen alvorens deze procedure en de aanvraag van verzoekers conform te behandelen? ! Dat uit het bovenstaande zeer duidelijk blijkt dat DVZ zich vergist in de onontvankelijkheidsbeslissing en dat de aanvraag van verzoekers bijgevolg ten gronde behandeld diende te worden! 3) Met betrekking tot de medische situatie van verzoekster Verzoekers dienden hun aanvraag in op 26.01.2012. Daarbij voegden zij medische attesten opgesteld door hun behandelende geneesheren en verschillende bijlagen, waarin het volgende wordt gesteld: Voor K. A. - Diabetes -

COPD - Artrose Voor A. L.: - Borstklierkanker - Depressie Voor K. A.: - Nefrologie-problemen Dat het duidelijk is dat verzoekers ernstig ziek zijn en dat zij de juiste begeleiding en ondersteuning nodig hebben om hun aandoeningen onder controle te houden. Begeleiding en ondersteuning die niet beschikbaar zijn voor verzoekers in hun land van herkomst. Met dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoekers ernstig ziek zijn en langdurig behandeld dienen te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid. Artikel 1 §1 vermeldt het volgende: § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekers een standaard medisch getuigschrift moesten voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het feit dat alle behandelende geneesheren stellen dat verzoekers langdurig behandeld dienen te worden en dat ze opvolging nodig hebben, maakt al duidelijk dat verzoekers ernstig ziek zijn. Bovendien achten de behandelende geneesheren het absoluut noodzakelijk dat verzoekers de nodige hulp en ondersteuning krijgen. Deze hulp en ondersteuning kunnen verzoekers niet krijgen in hun land van herkomst! Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheren de ernst van de aandoeningen anders inschatten dan de arts-attaché. Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheren verzoekers wel hebben kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten of stelt dit gedaan te hebben en ten onrechte de aanvullingen niet te hebben aanvaard, ondanks het feit dat dit volledige en correcte informatie bevat en uiteraard belangrijk is voor het geheel van het dossier. Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoekers, grondig zou onderzocht hebben! De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 . Hoe kan een ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een langdurige behandeling, geen reëel risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit ?? Immers dit is wat §1 stelt. Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen? De medische aanvraag, de ingediende medische attesten en de bijlagen beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Verzoekers zijn ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken! Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 . Bovendien kunnen verzoekers zich niet akkoord verklaren met de motiveringen van de artsattaché en wensen zij hierop te reageren. De arts-attaché vermeldt het volgende in zijn medisch advies voor K. A.: "... dient gesteld te worden dat betrokkene voldoende vertrouwd is met deze aandoeningen en de dagdagelijkse behandeling ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst." Dat verzoekers niet begrijpen hoe de arts-attaché tot deze conclusie is gekomen! Diabetes dient levenslang behandeld te worden en ook de artrose is ongeneeslijk. Verzoeker kan niet anders dan vertrouwd worden met zijn aandoeningen, en zijn behandeling, deze is immers levenslang nodig! Bovendien begrijpt verzoeker niet hoe dit de ernst van zijn aandoening kan wijzigen.. Het is niet omdat hij de juiste behandeling kent, dat zijn aandoening geen gevaar meer inhoudt voor zijn leven. Integendeel zelfs, verzoeker moet levenslang de juiste medicatie nemen, wil hij de aandoening onder controle kunnen houden. Doch staat er in het advies van de arts-attaché niets over de beschikbaarheid van deze medicijnen in Armenië. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is

van DVZ. Dat dit medisch advies dan ook onaanvaardbaar is! De arts-attaché vermeldt het volgende in zijn medisch advies voor A.L.: "... een dergelijke aandoening kent zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin." Op basis waarvan is de arts-attaché tot deze conclusie gekomen?! Uit de beslissing blijkt immers zeer duidelijk dat hij geweigerd heeft het volledig medisch dossier van verzoekster te onderzoeken. De arts-attaché voegt evenmin de informatie waarop hij zich baseert om deze frappante stelling te maken. Dat het onaanvaardbaar is dat de arts-attaché durft te stellen dat verzoekster "spontaan" zal genezen zonder het volledig medisch dossier of verzoekster zelf te onderzoeken. Bovendien is het onaanvaardbaar dat de arts-attaché stelt dat de behandeling van verzoekster "zou moeten geleid hebben" tot genezing. De arts-attaché dient het medisch dossier van verzoekster grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken. De blote bewering die de arts-attaché hanteert als zou de aandoening reeds genezen moeten zijn is onaanvaardbaar! De arts-attaché vermeldt het volgende in zijn medisch advies voor K. A.: "Er zijn geen cijfergegevens over de nierfunctie welke in dit geval normaal moeten zijn Hoe komt de arts-attaché tot deze conclusie?! Het is niet omdat er geen cijfergegevens in het dossier zitten, dat verwerende partij hier geen rekening mee dient te houden! Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij niet over alle gegevens beschikt om een geïnformeerde beslissing te kunnen nemen. Dat dit echter geen excuus mag zijn om het dossier van verzoekers zo flagrant onzorgvuldig te onderzoeken. Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoekers echt te kunnen inschatten. Verzoekers hoopten dat de arts-attaché hen minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoekers te kunnen inschatten of indien er twijfel zou zijn om bijkomende informatie zou vragen. Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3) Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen en weigert rekening te houden met de stukken die wel gevoegd werden, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoeningen van verzoekers te bekomen! Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst! Men stelt ten onrechte dat dit niet onderzocht dient te worden. Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat verzoekers reeds een te vergevorderde aandoening van haar ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens hun aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden! Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel! Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 4 DVZ dient te onderzoeken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor hun fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel! Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad. Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier, verzoekers, en de verschillende medische attesten, grondig zou onderzocht hebben! Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheren tot een conclusie gekomen zijn die lijnrecht tegenover deze van DVZ staat. Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheren verzoekers wel hebben willen onderzoeken, en DVZ zich slechts gebaseerd heeft op het medisch attest (of slechts stelt dit gedaan te hebben) en helemaal niet de minste interesse toont om de actuele situatie te kennen of te beoordelen en niet met alle stukken heeft rekening gehouden. Het feit dat verzoekers langdurig behandeld dienen te worden, wijst erop dat de aandoeningen ernstig zijn of geeft minstens een indicatie van de graad van de ernst van de ziekte. Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NEET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekers te beoordelen. 4 L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P.1981. Steeds opnieuw meent men deze procedure met de voeten te kunnen treden! Ook in deze beslissing van DVZ tracht men weeral spijkers op laag water te zoeken om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren. De aanvraag van verzoekers voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet! Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest en de bijlages zeer duidelijk blijkt dat verzoekers ernstig ziek zijn! Verzoekers achten het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij hun aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft. Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren en de aanvraag van verzoekers niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Indien men het medisch getuigschrift, en de verschillende bijlages, in zijn geheel bestudeert, blijkt wel

degelijk dat alle informatie voorhanden is om te kunnen bepalen dat de aandoening van verzoekers wel degelijk ernstig genoeg is, en zelfs levensbedreigend indien zij dienen terug te keren naar Armenië. Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst! Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dienen verzoekers uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat. Dat dit dan ook onredelijk is. Uit de bestreden beslissingen dient immers duidelijk te blijken op welke gegevens de verwerende partij zich baseert om zijn beslissingen te nemen. Dat dit dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht. Het is onbegrijpelijk voor verzoekers waarom men geen rekening houdt met alle elementen en stukken die verzoekers aanhalen in hun aanvraag. Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekers te beoordelen. Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 . In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest en de bijlages met de nodige zorg en aandacht had nagelezen. En het dossier met de nodige zorg onderzocht had. Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziektes kennelijk niet zouden beantwoorden aan de ziekte van §1. 4. Aangaande de situatie in Armenië Verzoekers zijn vreemdelingen die aan ernstige aandoeningen lijden en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. De behandelende geneesheren verklaren expliciet dat verzoekers dienen behandeld te worden met behulp van medicatie, hetgeen bevestigd wordt in het medisch advies van de arts-attaché. Toch is er in de beslissingen niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Armenië. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken! Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom DVZ de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst niet onderzoekt. DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden. Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die zij aanhalen in hun verzoekschrift! Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt. Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. ' Uw Raad blijft zich duidelijk uitspreken over deze kwestie. Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende: "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. " Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk: "Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet. " Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel ! Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien verzoekers dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken! Ook het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens sprak hier zich reeds over uit. Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irréversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law. " Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: ""Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. " Dat dit in casu het geval is. Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en de stukken die zij voegen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht. De bestreden beslissingen schenden aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

2.2 In een tweede middel, gericht ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betogen verzoekers het volgende:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd." Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ. Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is. Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: "Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op

precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen." Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie. 18 Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

2.3 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt.

"Verzoekende partij voert in een enig middel een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007 – Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een overname van de bestreden beslissingen naar aanleiding van de regularisatieaanvraag om medische redenen en waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard werd.

Vervolgens merken zij op dat er ten aanzien van de destijds minderjarige dochter K. A. geen beslissing kenbaar gemaakt werd waarbij verzoekende partijen zich de vraag stellen wat met deze aanvraag gebeurde en/of de zaak hiervoor nog lopende is. Voorgaande beslissingen in dit dossier zouden reeds ingetrokken zijn door een beweerde onzorgvuldigheid.

2. Verzoekende partijen verwijten verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met aanvullingen die door hen aangebracht werden. Zij geven de voorwaarden aan waaraan beweerdelijk een correcte aanvraag moet beantwoorden met daaruit de conclusie dat de gestelde aanvraag hieraan zou beantwoorden. Zij zijn voornamelijk van mening dat rekening gehouden moet worden met de aangebrachte aanvullende medische attesten.

Aansluitend hierbij grijpt men terug naar een theoretische uiteenzetting in verband met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel waarbij men van mening is dat geen rekening gehouden werd met alle elementen in het dossier. De beslissing van verwerende partij om geen rekening te houden met de bijkomende medische attesten zou een drogreden zijn en dat deze enkel gebruikt worden om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit zou de ratio legis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 schenden.

3. Hierna vervolgt men met een reeks opmerkingen aangaande de gezondheidstoestand van verzoekende partijen om in samenlezing met het geciteerde artikel 1, §1 te besluiten dat zij allen ernstig ziek zijn en dat de huidige hulp en ondersteuning niet verkregen kan worden in het land van herkomst. De behandelende artsen zouden beter op de hoogte zijn van de medische toestand van verzoekende partijen waarbij gesteld wordt dat indien de arts-adviseur het dossier grondig had bekeken tot een andere conclusie zou zijn gekomen.

Verzoekende partijen betwisten dat de arts-adviseur onder toepassing van een niet nader gespecificeerd artikel 1, §1 tot de bevinding kan komen dat de aangevoerde ziekte(n) niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel kunnen vallen. De verklaringen van de arts-adviseur worden betwist en men vraagt zich af hoe men tot deze bevindingen kan komen om zelfs te besluiten tot de onaanvaardbaarheid van zijn standpunten.

Er zou een gebrek aan volledige informatie zijn waardoor verwerende partij volgens verzoekende partijen geen volledig geïnformeerde beslissing kon genomen hebben. Verzoekende partijen zijn derhalve van mening dat de arts-adviseur hen had moeten onderzoeken om de medische toestand in te schatten of bijkomende informatie te vergaren.

Verzoekende partijen zijn van mening dat een ziekte die in België behandelbaar is, wel een risico kan inhouden op een mensonterende of levensbedreigende situatie in het land van herkomst. Verzoekende partijen zijn van mening dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel waarbij zij in dit verband opnieuw een theoretische uiteenzetting ontwikkelt.

De behandelende artsen zouden tot een conclusie komen die lijnrecht tegenover de conclusie van verwerende partij of diens arts-adviseur zou staan.

De beslissing van verwerende partij zou een voorwendsel zijn om een beslissing tot onontvankelijkheid te nemen en niet om de gezondheidstoestand van verzoekende partijen te beoordelen. Hieruit leidt men eveneens een schending van de motiveringsplicht af.

4. Verzoekende partijen voeren vervolgens een betoog aan in verband met de situatie in Armenië. De ernstige aandoening die verzoekende partijen menen te hebben, zou een bepaalde vorm van medicatie nodig hebben. De beschikbaarheid en toegankelijkheid werd beweerdelijk niet nagegaan in de bestreden beslissing.

Wederom herhaalt men dat er beweerdelijk geen rekening gehouden zou zijn met alle elementen in het dossier. De bestreden beslissing zou er enkel op gericht zijn om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken wat verzoekende partij met verwijzing naar rechtspraak van Uw Raad onaanvaardbaar vindt. Evenzeer voert men opnieuw de schending van het redelijkheids – en zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht aan.

5. Ten laatste formuleren verzoekende partijen opmerkingen ten aanzien van het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dat een gevolg is van de negatieve beslissing inzake de aanvraag tot regularisatie. De vernietiging van de eerste beslissing zou eveneens de vernietiging van het bevel betekenen. Men grijpt hiervoor terug naar rechtspraak van Uw Raad. Het bevel om het grondgebied te verlaten zou echter niet vermelden dat de beiden een gevolg zijn van elkaar wat een aantasting van de motiveringslicht zou betekenen. Uit rechtspraak van Uw Raad leidt men af dat beide beslissingen één en ondeelbaar zijn. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou dan ook strijdig zijn met instructies ter zake en niet correct gemotiveerd zijn vermits niet verwezen wordt naar de weigering tot regularisatie.

Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.⁴

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁵

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007 – Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.⁶

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.⁷

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. Waar verzoekende partijen inhoudelijk kritiek uiten op de bestreden beslissing, voeren zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.⁸

3. Uit het administratief dossier blijkt de vergetelheid van de opname van de naam van de destijds minderjarige dochter A. K., een eenvoudige vergissing is die bijgevolg niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. De rechtsleer stelt dat: « (...) la moindre erreur de fait ne conduit cependant pas à l'annulation de l'acte attaqué (notamment, lorsqu'il s'agit, de toute évidence, d'une erreur de plume (C.E. n° 208.659 du 4 novembre 20109) : il faut une erreur de fait déterminante¹⁰ » ofwel « (...) de minste feitelijke fout leidt vervolgens niet tot de vernietiging van de bestreden akte (voornamelijk, wanneer overduidelijk blijkt over een materiële vergissing te gaan (R.v.St. 206.659 d.d. 4 november 201011)).”

Een doorslaggevende feitelijke fout is nodig.¹²

Bovendien werd bij de aanvraag van destijds om een verblijfsrecht te bekomen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 geen enkel medisch element opgeworpen ten aanzien van A. K. Er werd enkel een loutere vermelding gemaakt van haar aanwezigheid binnen het gezin.

4. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de materiële motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, meer bepaald artikel 9ter Vreemdelingenwet, waarvan verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt : "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst.

Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.¹³

5. Het artikel 9ter, zoals gewijzigd bij de Wet van 8 januari 2012 stelt dat :

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."¹⁴

Concreet verklaren de bestreden beslissingen de ingediende aanvraag van verzoekende partijen om verblijfsmachtiging om medische redenen voor allen onontvankelijk en verwijst men hierbij gezamenlijk naar:

"Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening gehouden worden met de aanvullingen (arrest 214.531 RvS dd. 30.06.2011)."

Het voorgaand advies van de arts-adviseur d.d. 18.07.2012 stelt in dit verband duidelijk voor verzoekende partijen:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.01.2012.

Kennelijk laat dit medisch getuigschrift niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het standaard medische getuigschrift (SMG) d.d. 19.12.2011 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt mag niet blijken dat de betrokkene lijdt aan een

aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.”

Het advies van de arts-adviseur of de bestreden beslissing worden op dit vlak door verzoekende partijen bekritiseerd in de huidige procedure.

Nochtans werd er later, na een herziening van de beslissing, op 25.03.2013 een bijzonder advies gegeven in verband met A.K. waarbij gesteld wordt dat:

“De in het standaard medische getuigschrift dd. 19.12.2011 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Betrokkene onderging om niet vermelde redenen in 1994 een nefrectomie links waardoor er heden een unieke nier rechts is. Deze niet is compensatoir vergroot en er is een beperkte en stabiele hydronefrose. Er zijn geen cijfergegevens over de nierfunctie welke in dit geval normaal moeten zijn. Een nier kan perfect de werking van twee nieren overnemen en er is dan ook geen reden om dit als een aandoening te beschouwen. De aangehaalde hooikoorts is als item te banaal om hier verder over uit te wijden. Buiten een voldoende inname van vocht is er in dit geval geen enkele behandeling nodig en derhalve bestaat er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.”

Er werd met andere woorden zelfs rekening gehouden met bijkomende omstandigheden ter kennis van verwerende partij.

6. Verwerende partij heeft de elementen die haar ter kennis waren, beoordeeld en nagegaan op hun ernst en conform artikel 9ter, §3 – 4° gesteld dat:

“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening gehouden worden met de aanvullingen (arrest 214.531 RvS dd. 30.06.2011).”

Uit het verslag van de arts-adviseur volgt ook expliciet dat er wel degelijk rekening houdt met de verklaringen van de behandelende artsen, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen voorhouden.

7. Artikel 9ter, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat: “ De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit het voorliggende artikel kan niet afgeleid worden dat er een verplichting bestaat in hoofde van verwerende partij of diens arts-adviseur om de betrokkenen daadwerkelijk persoonlijk te onderzoeken.

De voorbereidende werken van de wet van 15.09.2006 ter wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, welke een artikel 9ter heeft ingevoerd in de vermelde wet van 15.12.1980 bepaalt hierover dat: « De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.” » (Parl.Doc. Ver.K. 2005-2006, nr. 2478/1, p. 35).

8. Voor wat het verwijt van verzoekende partijen betreft inzake het ontbreken van een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen, herinnert verwerende partij er aan dat de sedert de wijzigende wet d.d. 08.01.2012 en indien de door de verzoekende partijen gestelde ziekte ten tijde van de ontvankelijkheid van het verzoek niet "kennelijk" voldoet aan een van de twee bovengenoemde hypothesen, wordt het verzoek op basis van een voorafgaand medisch advies niet-ontvankelijk verklaard overeenkomstig lid 3, lid 4, van het 9ter van de wet, ongeacht het bestaan en de toegang tot zorg in het land van herkomst.15

9. Verwerende partij benadrukt bijgevolg dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het Uw Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten.16

10. Tenslotte aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen beperken zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing.

Wat betreft de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, legt dit beginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.17

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle medische elementen en de familiale context van verzoekende partijen werd nagegaan, kan men verwerende partij niet ernstig een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

*Geenszins tonen verzoekende partijen aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme, en verzoekende partij toont overigens niet aan om welke reden de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.*¹⁸

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

*Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.*¹⁹

11. Het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekende partijen, welke de tweede bestreden beslissing in deze procedure is, is duidelijk een accesorium van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op de bepalingen van artikel 7, alinea 1 van de Wet van 15 december 1980 zoals toepasselijk bij het nemen van de bestreden beslissing stelt dat : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven (...):

1° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: (...)”

Een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven op basis van artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 is een uitvoeringsmaatregel waarbij de administratieve overheid enkel vaststelt dat een situatie zoals deze door deze bepalingen wordt vooropgesteld zich voordoet en waarbij de rechtsgevolgen hieruit getrokken worden.

De tweede bestreden akte is voldoende gebaseerd op artikel 7, alinea 1, 2° van de wet en de vaststelling dat verzoekende partijen zich in onregelmatig verblijf bevinden op het grondgebied. Het bevel om het grondgebied te verlaten diende geenszins expliciet de eerste bestreden beslissing te vermelden welke op dezelfde datum genomen en ter kennis gegeven werd.

12. Het beroep in ongegrond.”

2.4 *In casu* verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers onontvankelijk met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen onder meer dat uit de verklaringen van de behandelend geneesheer blijkt dat zij dienen behandeld te worden met medicatie en dat in de beslissingen niets te vinden is over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie in Armenië. Een onderzoek naar de situatie in het land van herkomst zou ontbreken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonbaar dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138).

Er wordt in de bestreden beslissing aangaande de heer Aram K., geboren op (...) 1962, verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 26 maart 2013, hetgeen luidt als volgt:

*“Geachte heer,
K., A. (R.N. ...)*

Mannelijk

Nationaliteit: Armenië

Geboren op (...) 1962

Adres: (...) ANTWERPEN

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.01.2012.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 19.12.2011 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de diabetes, de COPD en de artrose dient gesteld dat betrokkene voldoende vertrouwd is met deze aandoeningen en de dagdagelijkse behandeling ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De ambtenaar-geneesheer stelt in voormeld medisch advies vast dat de in het standaard medisch getuigschrift van 19 december 2011 beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, waarmee de ambtenaar-geneesheer refereert naar de eerste situatie die is opgenomen in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet

Wat betreft de vraag of de aandoening waaraan voormelde heer lijdt al dan niet aanleiding geeft tot de vaststelling dat hij een reëel risico loopt om in zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen indien hij er niet kan beschikken over een adequate behandeling voor de aangevoerde medische problematiek, heeft de ambtenaar-geneesheer louter gemotiveerd: *“Aangaande de diabetes, de COPD en de artrose dient gesteld dat betrokkene voldoende vertrouwd is met deze aandoeningen en de dagdagelijkse behandeling ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.”*

De ambtenaar-geneesheer gaat met deze uiteenzetting schijnbaar voorbij aan het feit dat de vaststelling dat een bepaalde aandoening het leven of de gezondheidstoestand van een vreemdeling op zich misschien niet onmiddellijk in gevaar brengt, niet uitsluit dat deze vreemdeling bij gebrek aan de vereiste medicatie en omkadering in zijn land van herkomst dusdanig zal lijden dat er wel degelijk sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. De vraag of het ontbreken van een adequate behandeling voor een aandoening in een bepaald land ertoe kan leiden dat een vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terecht kan komen, dient te worden beantwoord rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. Hierbij moet worden geduïd dat het enkele feit dat een ziekte niet levensbedreigend is of geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn, niet hoeft te betekenen dat deze ziekte niet ernstig is en er niet toe kan leiden dat de vreemdeling bij wie deze ziekte is vastgesteld bij gebreke aan medicatie of opvolging een reëel risico loopt om in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen.

In zoverre de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en toelicht dat uit deze rechtspraak volgt dat enkel indien er sprake is van een levensbedreigende, kritieke of vergevorderde ziekte kan worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien een adequate behandeling in een bepaald land niet beschikbaar is, moet worden benadrukt dat uit deze rechtspraak niet kan worden afgeleid dat enkel aandoeningen die zonder dringende maatregelen leiden tot *“acuut levensgevaar”* aanleiding kunnen geven tot de vaststelling dat een vreemdeling zich in een onmenselijke of vernederende situatie bevindt.

Uit de rechtspraak van het EHRM waarnaar de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst, blijkt bovendien dat dit rechtscollege de vraag of dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten als criterium hanteert en niet uitgaat van de veronderstelling dat de loutere vaststelling dat een ziekte niet levensbedreigend is in alle gevallen automatisch, zonder dat eventuele

andere dienstige gegevens bij de beoordeling dienen te worden betrokken, volstaat om te besluiten dat een zieke vreemdeling niet in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen bij gebrek aan hulp in zijn land van herkomst (cf. EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). De ambtenaar-geneesheer die optreedt als controlearts, vermag een ander – deugdelijk onderbouwd – standpunt in te nemen dan de behandelende arts, maar uit zijn advies dient te blijken dat hij kennis nam van de dienstige gegevens en dat hij bij zijn beoordeling een correcte toetsing doorvoerde aan de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In zoverre de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de vaststelling dat een medische problematiek geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van een persoon, kan leiden tot de conclusie dat er ook geen reëel risico bestaat dat deze persoon in zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen bij afwezigheid van een adequate behandeling, moet worden benadrukt dat deze redenering slechts kan worden gevolgd in zeer specifieke gevallen, indien werd vastgesteld dat het om banale aandoeningen gaat of om ziekten die eigenlijk geen behandeling vereisen. De ambtenaar-geneesheer die hiertoe, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet als enige bevoegd is, heeft evenwel nergens aangegeven dit te hebben onderzocht, laat staan vastgesteld.

Het weze herhaald dat de ambtenaar-geneesheer enkel vaststelt: *“dat betrokkene voldoende vertrouwd is met deze aandoeningen en de dagdagelijkse behandeling ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.”*

Nochtans worden in het standaard medisch getuigschrift van 19 december 2011 waarnaar de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk verwijst in zijn advies, onder de subtitel *“C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen (...)”* de medicatie en interventies opgesomd, en gesteld dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling levenslang is.

De bestreden beslissing noch het advies van de ambtenaar-geneesheer vermelden iets *in concreto* aangaande de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en schijnt het onderzoek hieromtrent enkel af te wegen in functie van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing stelt dat er sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of van een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, wat blijkt uit de bewoordingen: *“Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.*

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

Deze motivering is niet afdoende. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, hetzij wanneer de aandoening niet een directe bedreiging vormt voor het leven of geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn, hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, te meer daar uit niets blijkt dat de betrokkene lijdt aan banale aandoeningen of ziekten. De redenering in de bestreden beslissing kan niet gevolgd worden.

Er kan van de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn medisch advies niet worden vereist dat hij verwijst naar stavingstukken, noch dat hij zich moet steunen op feitelijke elementen of bijkomende vaststellingen. Evenmin kan de ambtenaar-geneesheer ertoe verplicht worden de beweegredenen voor de vaststellingen in zijn medisch advies te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid (RvS 20 april 2017, nr. 237.959). Voormelde beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer – en de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid om hem opdrachten te geven tot het verrichten van welbepaalde bijkomende handelingen, dan wel het raadplegen van externe bronnen – impliceert evenwel niet dat uit

het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier niet zou dienen te blijken waarom laatstgenoemde de aangehaalde medische problematiek, dan wel de vooropgestelde behandeling niet weerhoudt. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert immers niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent derhalve niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beoordelingsvrijheid doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, wat onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Hoewel het de ambtenaar-geneesheer op zich vrij staat om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, dient hij in zijn advies echter wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot een andersluidend oordeel komt. De Raad kan zich niet als het ware verplaatsen in het hoofd van de ambtenaar-geneesheer, teneinde kennis te nemen van de eigen inzichten van laatstgenoemde, op grond waarvan hij – op basis van zijn eigen competenties – tot de stelling komt dat *“betrokkene voldoende vertrouwd is met deze aandoeningen en de dagdagelijkse behandeling ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst”*. Dit des te meer gelet op hetgeen de behandelend-geneesheer aangeeft in het standaard medisch getuigschrift. Het weze tevens benadrukt dat de behandelend-geneesheer aangeeft dat de duur van de noodzakelijke behandeling *“levenslang”* zal zijn. Hierop gaat de ambtenaar-geneesheer evenmin in.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan te dezen in de bestreden beslissing niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt. Het is duidelijk dat de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming bieden dan deze die zou kunnen blijken uit artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

In de nota met opmerkingen erkent verweerder dat artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet duidelijk verschillende mogelijkheden inhoudt die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst en hij zet uiteen met welke gevallen rekening dient te worden gehouden. Wat *“het ontbreken van een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen”* betreft, herinnert verweerder eraan dat de sedert de wijzigende wet van 8 januari 2012 en indien de door verzoekers gestelde ziekte ten tijde van de ontvankelijkheid van het verzoek niet *“kennelijk”* voldoet aan een van de twee bovengenoemde hypothesen, het verzoek op basis van een voorafgaand medisch advies niet-ontvankelijk wordt verklaard *“overeenkomstig lid 3, lid 4, van het 9ter van de wet”*, ongeacht het bestaan en de toegang tot de zorg in het land van herkomst. Verweerder benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het niet de Raad toekomt om zijn beoordeling te betwisten. Het weze echter herhaald dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beoordelingsvrijheid doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn. Verweerder doet hieraan met zijn betoog geen afbreuk. Dit doet hij evenmin met het overige betoog in zijn nota.

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoening direct levensbedreigend is, in de zin dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven en de aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert en artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent nu uit het administratief dossier het voormeld advies van 26 maart 2013 en uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de ziekten van de verzoeker niet ernstig zijn.

In casu kunnen verzoekers worden gevolgd in hun stelling dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer alle dienstige gegevens heeft betrokken bij het opstellen van zijn advies en dat hij voldeed aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

In het kader van een goede rechtsbedeling dienen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de vernietigde beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 en 27 maart 2013, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN